

САКИ ВЕЛИКДЕНСКОТО ЯЙЦЕ

Превод от английски: Светла Христова, —

chitanka.info

За лейди Барбара, която произлизаше от славен род на бойци и бе една от най-сърцатите жени от своето поколение, фактът, че синът ѝ е отявлен страхливец, си бе тежко бреме. Каквито и положителни качества да притежаваше Лестър Слагби — а в някои отношения той бе направо чаровен, — храбростта не спадаше към отличителните му черти. Като невръстно дете страдеше от детска плахост, като момче — от боязливост, нетипична за момчетата, а в младежките години безпочвените му страхове се смениха с други, още по-мъчителни поради обстоятелството, че почиваха на старателно премислени основания. Той изпитваше неприкрит ужас от животни, огнестрелните оръжия го хвърляха в смут, а и за нищо на света не би прекосил Ламанша, без най-напред да съпостави мислено броя на спасителните пояси с този на пасажерите. Яхнеше ли кон, изглеждаше така, сякаш се нуждае от допълнителни ръце досущ като някой индуистки бог — поне четири, за да стиска поводите с всички сили, и още две, с които успокоително да потупва животното по врата. Лейди Барбара отдавна бе спряла да се преструва, че не забелязва тази тъй ясно изразена слабост на сина си; с обичайния си кураж тя гледаше истината в очите и като добра майка го обичаше въпреки всичко.

Пътуванията из континента, особено по разни места, които оставаха встрани от големия туристически поток, бяха любимо занимание за лейди Барбара, а Лестър я придружаваше при всяка възможност. Великденските празници обикновено я заварваха в Кнобалтхайм, планинска област в едно от онези малки княжества, които изглеждат като едва забележими лунички върху картата на Централна Европа.

Дългогодишното ѝ познанство с управляващата фамилия ѝ придаваше ореол на важна личност в очите на нейния стар приятел кмета; ето защо този достоен мъж загрижено потърси съвета ѝ във връзка с едно тържествено събитие — самият княз щеше да пристигне, за да открие санаториум извън града. Всички обичайни подробности от приветствената церемония — някои от тях банални и безсмислени, а други изпълнени със старинно очарование — бяха вече подготвени и уредени; кметът обаче се надяваше, че находчивата английска благородничка би могла да предложи някое свежо и изтънчено хрумване, което да внесе нов елемент във верноподаническото посрещане. Князът бе известен на външния свят (доколкото изобщо бе

известен) като старомоден реакционер, който с дървена сабя се бореше срещу съвременния напредък; затова пък собственият му народ го знаеше като мил стар господин с чаровно достолепие, в което нямаше и капка хладна официалност. Цял Кнобалтхайм гореше от желание да се представи в най-добрата си светлина. Лейди Барбара се зае да обсъди въпроса с Лестър и неколцина познати в малкия си хотел, ала идеите все не идваха.

— Мога ли да предложа нещо на *gnädige Frau* (Уважаема госпожо (нем.))? — попита една жена с жълтеникаво лице и високи скули.

Англичанката вече бе разговаряла с нея един-два пъти и в себе си бе решила, че вероятно принадлежи към някой южен славянски народ.

— Мога ли да предложа нещо за тържественото посрещане? — продължи тя с някаква плаха настойчивост. — Вижте нашето детенце, нашето бебче — ще го пременим като ангелче, в бяла дрешка с крилца, ще му дадем да носи голямо бяло великденско яйце, а вътре ще има кошничка с яйца от дъждосвирци, които князът толкова обича, и синчето ни ще ги поднесе на негово височество като великденски дар. Това е чудна идея; виждали сме веднъж подобно нещо в Щирия.

Лейди Барбара подозрително изгледа предложеното ангелче — светлокосо дете на около четири години с напълно безизразно лице. Предния ден го бе забелязала в хотела и се бе зачудила как такава мургава двойка, като тази жена и нейния съпруг, може да има такова сламенорусо дете. Вероятно е осиновено, помисли си тя, още повече че съпрузите съвсем не бяха млади.

— Разбира се, *gnädige Frau* ще трябва да придружи детенцето ни, за да отиде право при княза — продължи жената, — но то ще е добричко и ще направи каквото му кажат.

— Сте ни донесат и пресни яйса от дъштосфирси от Виена — добави мъжът ѝ.

Както момченцето, така и лейди Барбара не изглеждаха никак възторжени по отношение на чудната идея, а Лестър открито се обяви против нея. Затова пък кметът остана направо очарован, когато му я съобщиха. Съчетанието от сантименталност и яйца на дъждосвирци бе особено привлекателно за тевтонския му дух.

В тържествения ден ангелчето, натъкмено с наистина хубава и изящна премяна, предизвика любезен интерес у празничното

множество, строило се да посрещне негово височество. Майката изобщо не се суетеше или натрапваше така, както би могло да се очаква от повечето родители при подобни обстоятелства; тя само пожела лично да постави великденското яйце в ръчичките, които бяха старателно обучени как да държат скъпоценния товар. Тогава лейди Барбара тръгна напред, а апатичното дете закричи до нея с някаква мрачна решителност. Бяха му обещали да получи пасти и сладкиши в изобилие, ако предаде яйцето както трябва на добродушния стар господин, застанал в очакване да го приеме. Лестър се бе опитал да обясни на момченцето на четири очи, че евентуалният провал в тази процедура ще бъде последван от голям пердах, ала с оскъдните си познания по немски едва ли успя да породя нещо повече от моментна уплаха. Лейди Барбара предвидливо се бе запасила с шоколадови бонбони за всеки случай. Децата понякога са склонни да бъдат опортюнисти, но знае ли човек какво може да им хрумне. Когато наближиха княжеския подиум, лейди Барбара дискретно застана отстрани и детето продължи само, с все така безизразно лице, като леко се олюляваше, но крачеше упорито напред, насърчавано от одобрителното мърморене на възрастните. Лестър, който стоеше в предната редица на зрителите, се обърна и потърси с поглед сияещите лица на щастливите родители. В същия миг зърна един кабриолет, спрял в страничния път, който водеше към гарата. Мургавите съпрузи, които с такъв убедителен плам бяха настоявали за „чудната идея“, тъкмо се вмъкваха в кабриолета с трескавата бързина на бегълци. С изострения инстинкт на малодушието Лестър мигновено разбра какво означава това. Кръвта му стремително нахлу в главата, сякаш във вените и артериите му се бяха отворили хиляди шлюзове и мозъкът му бе центърът, където се срещаха всички буйни потоци. За миг всичко около него потъна в мъгла. После кръвта се отдръпна на бързи вълни, додето даже сърцето му сякаш се изпразни и пресуши, той стоеше и вяло, безпомощно, безмълвно гледаше детето, което с бавни, неумолими крачки отнасяше проклетия си товар все по-близо и по-близо до хората, застанали в търпеливо очакване досущ като овце. Някакво странно любопитство накара Лестър да обърне поглед към бегълците. Кабриолетът вече бе поел с пълна пара към гарата.

В следващия миг Лестър също побягна, побягна с бързина, каквато никой от присъстващите не бе виждал — но не за да се спаси.

В този кратък отрязък от живота си той внезапно бе завладян от някакъв непривичен импулс, може би отзвук от бойния дух на предците, който го тласна непоколебимо право към опасността. Той се хвърли напред и сграбчи великденското яйце така, както някой играч на ръгби би се опитал да сграбчи топката. Нямаше време да размисли какво ще прави с него, важното беше да го вземе. Ала детето помнеше, че са му обещали сладкиши и бонбони, ако благополучно връчи яйцето на добродушния стар господин. То не се разпищя, но се вкопчи в поверения му товар с неподозирана сила. Лестър падна на колене, като яростно дърпаше здраво стискания подарък, а възмутените зрители нададоха гневни викове. Около него се образува кръг от недоумяващи, заплашително настроени хора; всички обаче се отдръпнаха като ужилени, когато той им изкрещя една зловеща дума. Лейди Барбара чу думата и видя как тълпата се разбягва като стадо подплашени овце, а свитата на княза енергично отмъкна надалеч владетеля си; видя и сина си, проснат в агонията на обзелия го ужас, след като краткият му пристъп на смелост бе сломен от неочакваната съпротива на детето. Той все още трескаво стискаше, сякаш за по-голяма сигурност, бялата атлазена джунджурия, неспособен дори да изпъли встрани от смъртоносната ѝ близост, способен единствено да крещи и да крещи, без да спира. В съзнанието си тя смътно сравняваше или се мъчеше да сравни срамната слабост, която сякаш го бе вцепенила, с едничката непреодолима проява на смелост, която така величествено и безумно го бе тласнала в самото сърце на опасността. Броени секунди лейди Барбара остана загледана в двете оплетени фигури — детето с неговото каменно упорито лице, изопнало телцето си в непреклонна съпротива, и нейния син, немощен и вече полумъртъв от страха, който почти задушаваше писъците му. Над тях дългите празнични знамена весело се развяваха в яркото небе. Тя никога не забрави това зрелище, но то и бездруго бе последното, което видя в живота си.

С присъщата си храброст лейди Барбара не крие от света своето обезобразено от белези лице с незрящи очи, ала дойде ли Великден, приятелите ѝ старателно избягват да споменават пред нея любимия детски символ на този празник.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.